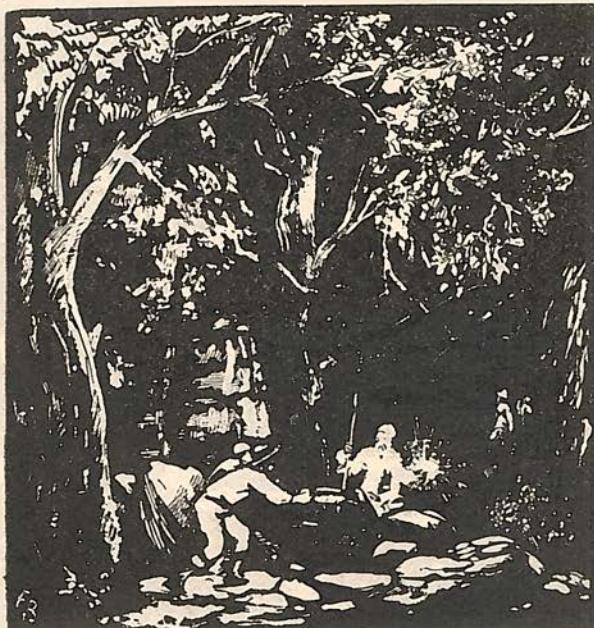

СБЪТУЛКА

Гората тихо пъеше. Лекъ вътрецъ я люлъеше и тя напъваше нечути пѣсни за ония дни, когато само тя е служила за убѣжище на горските чеда.

Нѣкой въздъхна и сякашъ ни събуди отъ сънъ. Пихме още по еднакъ водица и се върнахме на полянката, наскубахме трева, накършихме клони и букова шума, постлахме и легнахме. Гората пъеше и ни приспиваше, а златнитѣ звездички, трепкаха надъ насъ и ни шепнѣха:

— Лека нощ!
Лека нощ! . . .

Хайдушкото кладенче

любеницата. Потърсихъ я, нѣма я. Поразровихъ огъня, турнахъ дърва и той пламна. Потърсихъ пакъ любеницата и намѣрихъ отъ нея само една коричка. Сѣтихъ се, че магарето ни е сторила тая шега. Огледахъ се наоколо, магарето нѣма. Събудихъ дѣдо Ангела.

— Тука е, вълци го яли! . . . Три пжти го вързвахъ нощесь и тритѣ пжти преяжда вѫжето! . . . Лошо добиче, изяло е и любеницата! — отговори той.

А магарето спокойно си пасѣше на края на полянката.

Събуди се цѣлата дружина. Скочиха всички и почнаха да търсятъ кой сламената си шапка, кой дрехитѣ, кой обущата, разхвърлени снощи по полянката. Единъ отъ другаритѣ изпищѣ като ожиленъ . . . Ризата му нѣмаше. Снощи я хвѣрлилъ на дървата да съхне, а сега я нѣма! . .

Утро въ Балкана

Преди зори
устѣтихъ жажда.
Досѣтихъ се за